

קבץ תוף הנחל

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעוררים ומתקומים, אשר מתוף הנחל נובע מקור הכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקו העדרים, להתחונק בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

בענין בטול הגדלות – לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קלה
בענין סבלנות ואמונה – לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קנה

*

אשר נאמרו בשלחן המהור של
מרן מוהרא"ש שליט"א
במעבודת שבת קדש של פרישת אומר – תשע"ג

ידבר נפלאות ממעלת הקמנות שבמלה לפני הגדלות ויגלה שעקר השראת השכינה היא רק
כאשר האדם שפל בעיני עצמו. וידבר מענין אריכות אפים התלויה באמונה שהכל מן השמים
וידבר מענין ל"ג בעמר ואורו הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי ז"ע

יצא לאור
ערב שבת קדש פרישת פהר בהקותי – תשע"ג

על ידי תלמידיו מתיבתא היכל הקדש
חסידו ברסלב
עיר הקדש ירושלים תוכבי"א

מאמר

לְהַזְהִיר גְּדוּלִים עַל הַקְּטָנִים

ליל שַׁבַּת קָדֵשׁ פְּרִשְׁת אָמוֹר תשע"ג

בְּלִיל שַׁבַּת קָדֵשׁ, בְּיַבְנָאֵל עִיר בְּרֶסֶלֶב, בְּסַעֲוֵדָה רֵאשׁוֹנָה, דִּבֵּר מוֹהְרָא"שׁ נ"י דְבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד, עַל פִּי דְבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּלִקוּטֵי מוֹהְרָ"ן חֵלֶק א' סִימָן קל"ה, הַמְדַבֵּר מִבְּטוּל הַגְּדֻלוֹת עַל יָדֵי כְּפוּד הַיָּמִים טוֹבִים, עֵינֵן שָׁם.

הַיָּמִים טוֹבִים תְּלוּיִים בְּצַדִּיקִים:

פְּתַח וְאָמַר מוֹהְרָא"שׁ גְּרוּ יֵאֵר, רַבֵּנוּ ז"ל אָמַר (מוֹהְרָא"שׁ נ"י חוֹר בְּקַצּוֹר עַל נִקְדָּה אַחַת שֶׁבַתּוֹרָה זוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל): סִגְלָה לְהַנְצִיל מוֹגְדָלוֹת – לְכַבֵּד אֶת הַיָּמִים טוֹבִים, וְלִקְבֹּל יוֹם טוֹב בְּשִׂמְחָה וּבְהִרְחֵבַת חֵלֶב כִּפִּי וּכְלֵתוֹ, כִּי הַיָּמִים טוֹבִים תְּלוּיִים בְּצַדִּיקִים, כִּי הֵם קוֹבְעִים אֶת הַיָּמִים טוֹבִים, וּכְשִׁמְקָרֵב לְצַדִּיק נִתְבַטֵּל הַגְּדֻלוֹת, כִּי טָבַע הַקְּטָנוֹת שְׂוִיתֵבַטֵּל לְגַבֵּי הַגְּדֻלוֹת וְכוּ'; עֵינֵן שָׁם כֹּל זֹאת בְּדְבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל.

איך זוכים לבטל את הישות והגדלות הטבעית?

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הגנה בנדיאי כל אדם רוצה לבטל הגדלות והגאווה שלו, ולזכות לענוה ושפלות אמתית, רק לא כל אדם יודע איך לעשות זאת, כי הגאווה והגדלות משרשות בו מאד, וכדרך כל בריה, שרוצה לגדל לצמח למעלה, ונותן רבנו ז"ל עצה טובה ונפלאה איך לבטל את הגדלות, והוא על ידי שיכבד את הימים טובים, ויקבל אותם בשמחה ובהרחבת הלב כפי יכולתו, כי הימים טובים תלויים בצדיקים, שהם קובעים את החדש וזמני השנה, והם גוזרים ואומרים, מתי יחולו הימים טובים. ומיד שאדם מקבל דברי הצדיקים, ומבטל עצמו מלפניהם, מבטל הישות והגדלות שלו, וכמבע הקטנות, להתבטל מלפני הגדלות, כי הישות והגאווה נכנסת באדם, כשחושב שהוא הכי גדול והכי חשוב, ואין יותר גדול וחשוב ממנו, אבל מיד שמתבונן בקדשת הצדיקים, ומכיר גדל כחם וחשיבותם, שיש להם כח לקבע החדשים ולעבר את השנים, מיד נופלת עליו קטנות ושפלות גדולה, ומתבטל מלפני גדל חשיבותם לגמרי, וזה סימן מבהק שאדם מקרב לצדיקים אמתיים, ומקבל את דבריהם, כשנופלת עליו שפלות (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן עב), כי התקרבות לצדיקים היא שרש הענוה והשפלות, וכאשר מכבד את הימים טובים, זה סימן שמכיר גדל קדשת הצדיקים, ולכן מסגל

להנצל מגדלות, ולזכות לענוה באמת.

כל הימים של האדם נכללים בבחינת ימים טובים...

והנה אף על פי שדברי רבנו ז"ל נאמרים בכלליות, על הימים טובים וזמני השנה, שאם אדם מקבל אותם בשמחה ובכבוד פראוי, זוכה לענוה ושפלות, אף על פי כן, גם הדברים נאמרים על כל יום ויום של חיי אדם, שגם נקרא "יום טוב", וכדאיתא בזהר (נשא קכג ע"א): 'לא תשפח יום דלית ביה טוב' (לא תמצא יום שאין בה טוב), כי בכל יום ויום מאיר האור הגנוז של הקדוש ברוך הוא, שנקרא "טוב", וכמו שכתוב (בראשית א, ד): 'וירא אלקים את האור כי טוב'. ואם כן, כל יום הוא "יום טוב" (קוטי מוהר"ן חלק א' סימן פד), וכפי שמכבד את "הימים טובים" שלו, ומנסה בכל כחו למצוא אורו ותפרו המאיר בכל יום ויום, כן זוכה להנצל מגדלות, כי על ידי אורו ותפרו מתפטל לגמרי, וכמעט הקטנות להתפטל מלפני הגדלות.

אין השכינה שורה אלא על מי שמשפיל את עצמו ואינו מתנאה

ואכל צריכים לדעת, שגיש נחשים ועקרבים המסבכים את היום, שלא יראו את האור כי טוב המאיר בתוכו (קוטי מוהר"ן חלק א' סימן פד). והנחשים והעקרבים הם הישות והנאה הנכנסות בו, שמונעות

אותו לראות אלקותו יתברך, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (פסוק ד' ע"ב): 'כל מי שיש בו גפנות כאלו עובד עבודת פוככים'. ועל הפעל גאווה אמר הקדוש ברוך הוא: 'אין אני והוא יכולים לדור בעולם' (שם ה' ע"א). כי כל זמן שיש באדם שפלות וענוה, השכינה שורה עמו, אבל מיד שגבגבנות בו ישות וגאווה, השכינה מסתלקת ממנו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שם ג' ע"ב): בתחלה קדם שחטאו ישראל, היתה שכינה שורה עם כל אחד ואחד, שגאמר (דברים כג, טו): "כי ה' אלהיך מתהלך בקרב מחניך", כיון שחטאו נסתלקה שכינה מהם, שגאמר (שם): "ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך". ועל כן, צריכים לעבד בכח גדול לכבוד "הימים טובים" שלו, ולמצא אור אלקותו יתברך המאיר בתוך כל יום ויום, וכפי זה יזכה להנצל מגדלות, ויזכה לשפלות אמיתית.

החוטא מעביר את הבושה מעל פניו ומתגאה על אחרים והנה עקר פגם הישות בא מפגם הברית, רחמנא ליצלן, כי גדלות וגאווה תלווים זה בזה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (פסוק ד' ע"ב): 'כל אדם שיש בו גפנות הרוח, לכסוף נכשל באשת איש' (לקוטי מוה"ר חלק א' סימן יא). ואף על פי שהיה ראוי לבעל עברה להתבייש מאד מפגם עוונותיו, ולהיות שפל ועניו באמת, אף על פי כן החטאים

והעוונות מעבירים מסך הבושה מעל פניו, ונעשה עו פנים, רחמנא ליצלו, עד שנכנסת בו ישות וגאות עצומה, וחושב שהוא הכי גדול והכי חשוב, כי איש כזה נמצא בתודת הסתרה שבתודת הסתרה, שהוא כל כך רחוק מהשם יתברך, וכל כך נסתר ממנו כבודו יתברך, עד שאינו יודע כלל הוא רחוק, (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נו). ולכן עקר עצתו להתקרב אל צדיקים אמתים, הלומדים לפידי השפלות עם כל מקרביהם, והם מורידים הסתרה אחת מעליהם, הינו שמתחילים להבין שהם רחוקים באמת, ונסתר מהם האור, ועל ידי זה יתחילו לצאת ממקומם השפל, ולהתקרב אליו יתברך באמת.

לפעמים שבריו חלב בא מהמת גאות דוקא

והנה צריכים לדעת, שבמדת השפלות יש משקל דק מאד, כי בבוא אדם לעסק בעבודת השם יתברך, אזי צריך להגביה לבו דוקא ולהאמין שיכול לעשות את הכל, וכמו שפיתוח (דברי הימים ב' יז, ו): ויגבה לבו בדרך ה' (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן קכה). ואין זה במדת הענוה להיות שפל ונבזה פשפא לעסק בעבודת השם יתברך, ולומר "אני שבור"... כי אדם שמתלונן ומתאונן "אני שבור", ואינו יכול לעסק בעבודת ה', זה רק מפני שיש בו גאות, והגאות אומרת לו שלא מתאים לו לעסק בעבודת השם יתברך, מה שאין בן אדם

שיודע שהוא בלויים באמת – אי אפשר לשבר אותו, כי הוא מכיר שכל מה שיש לו, בא רק ממלך מלכי מלכים הקדוש ברוך הוא, ואז מהפך מאותיות "בלויים" לאותיות "מלוד" – שממלך את הקדוש ברוך הוא עליו, וזוכה לעשות הרבה מאד בעבודת השם יתברך.

דיקא בשאדם מרגיש עצמו שבור – ה' שורה עמו

ועל האדם לדעת, שדיקא בשעה שמרגיש שהוא שבור, וכאלו נמצא בדרגה שפלה מאד, כי היצר הרע רודף אחריו, ומסית אותו לתאוות עולם הזה והבליז – אזי הוא חשוב מאד למעלה, והוא קרוב וסמוך אליו יתברך מאד, וכמו שכתוב (תהלים נא, יט): "לב נשבר ונדכא אלקים לא תבזה", וכן בתיב (ישעיה נג, טו): "אשכנז, ואת דכא". ואמרו חכמינו הקדושים (סוטה ה' ע"א): 'אני את דכא', שהקדוש ברוך הוא שוכן דיקא אצל אלו השבורים והנדכאים, כי דיקא בשעה שאדם מרגיש עצמו ירוד ופחות, וכאלו אין גרוע בעולם יותר ממנו – זהו סימן ששבר ישותו ונאותו, ואם יתגבר על יצרו, ויכריח עצמו לעשות רצון קונו, אזי יזכה להגיע לידי מעלות רמות וגבוהות בעבודת השם יתברך, שלא תאר ושער לעצמו כלל.

האדם השמימי עוברים עליו נסיונות קשים

כי אצל העולם נדמה ש"אדם שמימי" ("הימל מענטש"), נמצא תמיד בעולם העליון, ואין עוברים עליו נסיונות קשים ומרים, ותמיד קל לו לעבד את השם ותברך, ובאמת הכל בדיוק להפך, "אדם שמימי" דיקא יש לו נסיונות קשים ומרים מאד, ונדמה לו שהוא הכי גרוע, ודיקא על ידי זה זוכה להגיע אל מעלות רמות וגבוהות, כי שובר את ישותו, עד שאינו פלום, ואז מולך ומאיר עליו מלך הכבוד, וזוכה להיות דבוק בו ותברך באמת.

דוד המלך התגבר על הנסיון שהיה לו בכל יום ויום

ומי גדול לנו מדוד המלך, עליו השלום, שהיה הרגל הרביעי של המרכבה העליונה, ואף על פי כן אמר (תהלים קיט, טז): "חשבתני דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך". ואמרו על זה חכמינו הקדושים (ויקרא רבה פרשה לה סימן א): "אמר דוד, רבנו של עולם, בכל יום ויום הייתי מחשב ואומר, למקום פלוני ולבית דירה פלונית אני הולך, והיו רגלי מביאות אותי לבתי פנסיות ולבתי מדרשות, הדיא הוא דכתיב, ואשיבה רגלי אל עדותיך; עין שם. ונמצא, שלא באה החליכה של דוד המלך לבית הפנסות ולבית המדרש כל כך בנקל, רק היה מחשב ואומר, למקום פלוני ולבית דירה פלוני הוא הולך, אבל זכה

לבטל כבודו מלפני כבוד השם יתברך, עד שהיו רגליו מביאות ומוליכות אותו לבית הכנסת ולבית המדרש.

עקר התפארת הוא שמתגברים על המחשבות המתנגדות

ויוצא מזה למוד עצום, איך אדם צריך להתגבר בכל פחותיו ללכת לבית הכנסת בכל יום, להתפלל השלש תפלות שחרית מנחה ומעריב במנין ובצבור, וכן להצטרף לאלו שעוירי תורה שלומדים בבית המדרש, ולא יתפעל כלל מיצרו המסית אותו להשאיר בבית ולהתירשל מהליכה לבית הכנסת ולבית המדרש, כי אפילו דוד המלך, עליו השלום, גם בן התפאר בזה – שהתגבר על מחשבותיו ללכת למקום פלוני ולבית דירה פלוני, והלך ברגליו לבית הכנסת ולבית הכנסת, ואדרבה! זהו עצם גדלותו ומעלתו של אדם, שיש לו מחשבות נגדיות המסיתות אותו להתרחק מדרכי התורה, ואף על פי כן מתגבר עליהם ועושה רצון יוצרו.

עצם הענוה של הצדיקים שמתגברים מנגיד של גאון

ולכן עקר עבודת האדם למעט בכבוד עצמו, ולבטל עצמו לגמרי בבוא לעבד את השם יתברך, וכפי שממעט בכבוד עצמו, בן מרבה בכבוד השם יתברך (לקיטוי מוהר"ן חלק א' סימן ו'), כי כפי שהוא בעצמו

אינו תופס שום מקום בעולם, וישותו מתבטל, בן זוכה להכיר שרק כבודו יתברך לבד נמצא, וממילא יעשה כל מה שביכולתו להרבות בכבוד המקום, והצדיקים הגדולים, כל מה שזוכים להכיר את השם יתברך, נעשים בעיניהם שפלים מאד, כי יודעים שאפלו מחשבה אחת של ישות וגאות מפסידה את הכל, רחמנא ליצלן, וכמו שאמר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע לנכדו הרב הקדוש רבי משה חיים אפרים מסדילקוב זי"ע בעל הספר הקדוש "דגל מחנה אפרים", שיום ההוליא שלו הוא היום – י"ז אייר, בהיותו ילד קטן יושב על בריו: – "דע, שיושב פאן יהודי, ששומע תורה, לא מפי מלאך ולא מפי שרף, אלא מפי הקדוש ברוך הוא בעצמו, והוא מפתח בכל רגע שלא יפול לנוקבא דתהומא רבה על ידי מחשבה אחת של גאות רחמנא ליצלן". כי הצדיקים האמתיים, כל מה שמתגדלים, הם נעשים יותר ענוים ושפלים, ואת הלמוד זה הם רוצים להכניס בכל אנשיהם ומקריבהם, על בן אשרי מי שאינו ממעך עצמו פלל, רק מחפש בכל עת לזכות למדת השפלות באמת, ומתקרב עצמו אל הצדיקים, כדי ללמוד מהם מדת הענוה והשפלות, כי אז יזכה לכבוד את הימים טובים בכלל, ולראות הטוב שבכל הימים שלו בפרט, ועולמו יראה בהיו, אשרי לו ואשרי חלקו.

בְּלִי חֲנוּנָה הַמְּחֹר אֵין קִיּוֹם לְדוֹרוֹת הַבָּאִים
וְקִשֶׁר מוֹחֲרָא"ש נ"י, אֶת כָּל הַנְּז"ל לְפִרְשֵׁת הַשָּׁבוּעַ בְּקִשֶׁר נֹרָא
וְנִפְלָא מְאֹד, כִּי חֲנִנָה בְּתִיב בְּהַתְּחִלַת פְּרִשְׁת הַשָּׁבוּעַ (וַיִּקְרָא כֹּא, א):
וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה, אָמֹר אֵל הַכְּהֹנִים בְּנֵי אַהֲרֹן, וְאִמְרַתְּ אֲלֵיהֶם,
לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמּוּיוֹ, וְדִקְדְּקוּ כָּל הַמְּפָרְשִׁים, מֵהוּ כִּפְּל הַלְשׁוֹן
"אָמֹר" "וְאִמְרַתְּ", וְרִשְׁי ו"ל מִפְּרִשׁ: "לְחִזְהִיר גְּדוּלִים עַל הַקְּטָנִים",
וּמִפְּשֻׁטוֹת דְּבָרֵי רִשְׁי יוֹצֵא לְמוֹד עֲצוּם, לְגִדְּל נְחִיצוֹת הַחֲנוּנָה, בְּדַרְכֵי
תִּיחֻדוֹת, שְׁ"גְדוּלִים" צְרִיכִים תְּמִיד לְחִזְהִיר וּלְחַנּוּךְ "הַקְּטָנִים", וּלְלַמֵּד
אוֹתָם דְּרָכֵי הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, וּכְמוֹ שֶׁפִּעַם אָמַר הָרַב הַקְּדוֹשׁ רַבֵּי
שְׁלוֹם בְּעַר – הַרִשְׁ"ב מְלויבֹאֹוִיטֶשׁ זי"ע, שֶׁכָּל קִיּוֹם הַתּוֹרָה תְּלוּיָה
בְּמִצְוֹת חֲנוּנָה, כִּי בְּלִי חֲנוּנָה, אֵין שׁוּם תְּקוּנָה לְדוֹרוֹת הָעַתִּידִים, חֵם
וְשְׁלוֹם, כִּי אִם אֵין גְּדוּיִים, אֵין תִּישִׁים.

אַרְמוֹי אוֹבְד אֲבִי – מֵאֲבָד אֶת הַמְּסַרְת שֶׁל אֲבִי:
וְהַרְשָׁעִים תְּמִיד מְנַסִּים לְנַתֵּק אֶת הַמְּסַרְת וְשִׁרְשָׁרַת הַזְּהָב, שֶׁהוֹלֶכֶת
מְדוּר לְדוּר מֵאֵב לְבָן, וּמְסִיתִים אֶת הַיְלָדִים לְעֹזב דְּרָכֵי אֲבוֹתֵיהֶם,
חֵם וְשְׁלוֹם, וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב אֲצֵל לְבָן הַרְשָׁע (דְּבָרִים כו, ה): "אַרְמוֹי אוֹבְד
אֲבִי"; שֶׁלְבָן הָאֲרָמוֹי, רָצָה לְאֲבָד וּלְהַשְׁפִּיחַ כָּל זְכָר שֶׁל "אֲבִי", וְשֶׁל
הַדוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים, בְּדִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה מְסוּרָה מְדוּר לְדוּר, וְלְכֵן בְּנוֹדָי

עקר שלמות קיום התורה הוא על ידי "אמור – ואמרת", שיזהירו הגדולים את הקטנים, ויהיה מסורה נאמנה מדור לדור, וכמו שפעם אמר מוהרנ"ת ז"ל, שאצלו חשובה העבודה של חנוף הילדים, כמו העבודה של קימת חצות, כי אף על פי שהיה ממחר ללכת לישון, כדי לקום בדייק בעת חצות לילה, אף על פי כן, בשחיו הילדים מאחרים לבוא הביתה מהחידר, היה מחכה וממתין עליהם, כדי לברך עמיהם ברכת הנגנין וברכת המזון, וקריאת שעל המטה וכו', כי חנוף הילדים עולה על הכל.

המקרים לצדיקים זכים להיות קטנים בעיני עצמם

אבל עוד רמז נפלא יש בדברי רש"י ז"ל: "להזהיר גדולים על הקטנים", שזה מרמז לכל לדברי רבנו ז"ל הנ"ל, שעקר העצה להנצל מגדלות – לכבד את הימים טובים, ולהתקרב אל הצדיקים האמתיים, שמורים ומגלים את "הימים טובים" שיש לכל אחד ואחד בכל ימי חייו, כי הצדיקים מגלים לנשמות ישראל, שאור הננו מאיר אצלם בכל יום ויום, ובכל יום יכולים להתבטל מלפני אור השכינה המאיר בתוכם, כי טבע הקטנות להתבטל מפני הגדלות, וזהו אמור אל הכהנים בני אהרן, שהם הצדיקים אמתיים שפדור, ואמרת אליהם, ומפרש רש"י: "להזהיר הגדולים על הקטנים", תינו

שיזוהירו ויאיירו הגדולים, את אור השכינה על הקטנים, עד שתתבטלנה ישותם ונאותם לגמרי, ואם יש אלו "גדולים", הינו אלו אנשים, שעדין נאחו אצלם איזה שמין של ישות וגדלות, אזי יתהפכו להיות "קטנים", ויזכו לדרכי הענוה באמת, כי דיקא על ידי התקרבות אל הצדיקים, ועל ידי התבוננות בדרכי הענוה המאירה אצלם, יכולים בלם לזכות לשפלות וענוה אמיתית, ולהאיר על נפשם אור השכינה הקדושה.

טעם שבפרשת אמור נזכרו פרשיות המועדות

וזהו דבר הפלא ופלא, שדיקא בפרשת "אמור" מצינו גם כן פרשיות המועדות (ויקרא כג) – פסח שבועות וסכות, ראש השנה ויום הכפורים, וגם רמז לימי הנבואה, בפרשת הדלקת המנורה, הכתובה מיד אחריהם (שם כד). כי דיקא על ידי שמקבלים המועדות בשמחה, ומכבדים אותם בראוי, זוכים להנצל מגדלות, וזה קשור להתחלת הפרשה "להזהיר גדולים על הקטנים", כי דיקא על ידי קבלת הימים טובים בשמחה, זוכים "להזהיר גדולים על הקטנים", ולהנצל ממדת הגדלות לגמרי.

מאן פני האדון הוי"ה? דא רבי שמעון בר יוחאי וזוהו עצם מעלת יום ל"ג בעומר, שהוא החלולא רבה של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, זכותו פגן עלינו, שחוגגים בימים אלו, כי באותו יום מאיר ומזהיר אורו הגדול של רבי שמעון בר יוחאי בעולם ביותר, שהאיר עיני תפירות עם אור ספר "הזהר", ועל ידו יכולים "להזהיר גדולים את הקטנים", ולהאיר על נפשם אור השכינה, עד שיבטלו ישותם לגמרי, כי קבלת פני הצדיקים הוא בקבלת פני השכינה, שהוא בקבלת פני המועדים, וכדאייתא לשון נורא בזהר הקדוש (בשלה לח ע"א): "יראה כל זכורף את פני האדון הוי"ה" (שמות כג, יז) – מאן פני האדון הוי"ה? דא רבי שמעון בר יוחאי! כי קבלת פני הצדיק, שהאיר אור הזהר בעולם, הוא בקבלת פני השכינה, ועל ידו יכולים לבטל כל שמץ של ישות לגמרי.

אמרתו הנעימה של הייטב לב על הגהות הרמ"א גם ביום ל"ג בעומר הוא החלולא של רבנו משה איסרליש – מרן הרמ"א זי"ע, והוא היה עניו נורא מאד, עד שלא היה יודע מעצמו כלל, וכמו שהזכיר הרב הקדוש רבי יקותיאל יהודה בעל ה"ייטב לב" מסינעט זי"ע, בהספדו על אביו הרב הקדוש רבי אליעזר גיסקן מסינעט זי"ע, בן הרב הקדוש בעל ה"ישמח משה" מאוהל זי"ע –

שהיו מצאצאי הרמ"א זי"ע, פי זכה לחבר "מפת" על ה"שולחן ערוך" של מרן ה"בית יוסף" זי"ע, ולאחד נשמות ישראל ביחד, כדי שיהיה חבור שלם להלכה, בין לאשכנזים ובין לספרדים, פי זהו עצם קדשת הצדיקים, שזוכים לתכלית הענוה והשפלות, ועובדים כל ימיהם להכניס ענוה ושפלות בין כל נשמות ישראל, ולא יהיה ביניהם שום שמץ של גזענות ופרודים, הנובעים מגאווה וישות, פי מי שמכיר מעלת נשמות ישראל באמת, יודע שכלם קדושים וכלם טהורים, ולא שיה פרודים והפלגות ביניהם כלל, פי כל נשמות ישראל נמצאים בספינה אחת גדולה השטה בלב ים, ואמות העולם רוצים להטביע אותה, חס ושלום, ולכן אין זמן לפרודים ופלגנות, רק צריכים להציל כל נשמות ישראל, ולהביא כלם חזרה אל הקדוש ברוך הוא.

רבי שמעון בר יוחאי משרש במושה רבנו, המשרש בכל אחד מישראל ולכן רואים דבר פלא אצל הציון הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי באתרא קדישא מירון ביום הקדוש ל"ג בעומר, שכל נשמות ישראל, מן הגדולים ועד הקטנים, כלם באים לבקרו ולהתפלל בכחו ובזכותו, פי אצלו גנוז כח זה "להזהיר גדולים את הקטנים", ונשמת רבי שמעון בר יוחאי כלולה מנשמת משה רבנו, עליו השלום, בידיע.

ורבנו ז"ל גילה (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן עב) שהשפלות של משה רבנו משרשת בתודת כל אבר ואבר מישראל, כי משה נקרא מחק"ק, בגימטריא רמ"ח, שהוא בתודת כל רמ"ח איברים של כל ישראל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כו), רק לפעמים השפלות מנחת אצלו בבחינת מיתה ושנה. אבל רבי שמעון הוא עיר וקדיש מין שמיא נחית ראשי תבות שמעון (הקדמת לקוטי מוהר"ן חלק א'), והוא מעורר כל אחד ואחד מן השנה והמיתה, שיוזכה להרגיש את השפלות של משה רבנו המנחת אצלו, ולכן כל יהודי שיש בו נשמה קדושה, מרגיש התעוררות והתקשרות לרבי שמעון בר יוחאי ביום ל"ג בעמר, ומשתוקק להשתטח על קברו ולהתפלל בזכותו.

בל"ג בעמר זוכים לבחינת להזכיר גדולים על הקטנים

ומבאר בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי הלכות בית הקנאת הלכה ד' אות ה') שיום ל"ג בעמר כנגד ספירת הוד שבהוד, הינו רגלין שברגלין, המרמזים על המדרגות הכי תחתונות, כי בכחו ובזכותו של רבי שמעון בר יוחאי זי"ע – יכולים להעלות כלם אל השם יתברך, ולהזכיר גדולים את הקטנים – עד שיאירו ויזכירו כלם באור נערב ונפלא מאד.

חובת השמחה ביום הקדוש ל"ג בעומר
 ויש לדעת שיום ל"ג בעומר הוא החלולא של רבי שמעון בר יוחאי
 זי"ע, הינו בחינת החתונה שלו, והוא יום שאין אומרים בו תחנון,
 (מפני שאז פסקו למות תלמידי רבי עקיבא וכו' כמוכא בפוסקים)
 והוא יום שמחתו של רבי שמעון בר יוחאי זי"ע. ואיתא בספר
 הקדוש 'שער תפנות' (דרושי תפסת דרוש יב) וזו לשונו של רבי חיים
 ויטאל זי"ע: העיד הרב רבי אברהם הלוי (הוא תלמיד האריז"ל מהרא"א
 גלאנטי זי"ע), כי בשנה הנזכרת הלך גם הוא שם, והיה נוהג לומר
 בכל יום בבכרפת תשפון נחם ה' אלהינו את אבלי ציון כו' וגם
 בהיותו שם אמר נחם כו' ואחר שגמר העמידה אמר לו מזרי (הארי"א)
 ז"ל כי ראה בהקיץ את רבי שמעון בר יוחאי, עליו השלום, עומד
 על קברו, ואמר לו: "אמור אל האיש הזה אברהם הלוי כי לפה
 אומר נחם ביום שמחתינו? והנה לכן הוא יהיה בנחמה בקרוב"...
 ולא יצא הדש ימים עד שמת לו בן אחד וקבל עליו תנחומין.
 וכתבתי כל זה להורות כי יש שרש במנהג הזה הנזכר. ובפרט כי
 רבי שמעון בר יוחאי, עליו השלום, הוא מחמשה תלמידי הגדולים
 של רבי עקיבא. ולכן זמן שמחתו ביום ל"ג לעומר; עד כאן לשונו.
 ומזה רואים את חובת השמחה והרחקת העצבות מפל וכל ביום
 שמחת רבי שמעון בר יוחאי.

בל"ג בעומר מחלקים מתנות וההולוא היא בכל החר הקדוש
לדעת כי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, זכותו תגן עלינו,
מחלק מתנות יקרות לכל הבאים להשתתף בשמחתו, וכדרך
העשירים הגדולים שמחלקים מתנות לכל הבא להשתתף בשמחתם,
ולכן בודאי בודאי לכל אחד ואחד שיש באפשרותו לעשות כן, לבוא
ולבקר בהר מירון בל"ג בעומר. ואין צריכים לעלות דיקא לראש
ההר ולהדחק שם, אלא כל החר קדוש בקדשת רבי שמעון, והוא
נמצא בכל החר, ומחלק מתנות משם.

והעידו על הרב הקדוש רבי חיים בן עטר זי"ע (האור החיים
הקדוש) שהיה פעם אחת בהולוא בעיר הקדש צפת ת"ו. וכשעלה
למירון. והגיע לתחתית החר שעולים משם אל המקדש, ירד
מהחמור והיה עולה על ידיו ועל רגליו, וכל הדרך היה גועה בבהמה
וצעק: "היכן אני השפל נכנס למקום אש להבת שלהבת קדשא
ברוך הוא וכל פמליא של מעלה הבא, וכל נשמות הצדיקים שפחה".
ובעת ההולוא היה שמה שמחה גדולה' (לשון העדות של הגאון הקדוש רבי
שמואל העליר אב"ד צפת). ומזה רואים שכל החר קדוש בקדשתו של רבי
שמעון בר יוחאי ואין צריך לדחק את עצמו דיקא וכו'.

והקדוש ברוך הוא יזכנו להיות אצל רבי שמעון בל"ג בעומר, ולפעל
כל משאלות לבינו למוכה, ובזכותו נזכה כבר לגאולה השלמה,

ואברהם אבינו יחזיר כל בני ישמעאל חזרה אל הקדוש ברוך הוא,
ויצחק אבינו יחזיר כל בני עשו חזרה אל הקדוש ברוך הוא, ויעקב
אבינו יאחד כל י"ב שבטי י"ה ביחד לעבד את הקדוש ברוך הוא,
ודוד המלך יקרית וימחה זכרו של עמלק מן העולם לגמרי, ונזכה
לקבל פני משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן ואמן.

מאמר

ויצא בן אשה ישראלית

סעודה שלישית פרשת אמור תשע"ג

בסעודה שלישית, סעודת רעוא דרעויו, ביבנאל עיר ברסלב, דבר
מוהרא"ש נ"י דבורים נוראים ונפלאים מאד, על פי דברי רבנו זל
בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קנ"ה, המדבר מאריכת אפים וסבלנות
התלויה באמונה הקדושה, עין שם.

ארך אפים וסבלנות תלוי באמונה

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רבנו ז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חור בקצור על
תמצית דברי רבנו ז"ל בתורה זו): ארך אפים הוא תלוי בבחינת אמונה,

כי 'כל זמן שינש עבודה זרה בעולם חרון אף בעולם' (ספרי פרשת
 ראה), אבל על ידי אמונה שהוא הקדש עבודה זרה, נתפטר החרון
 אף, וזוכין לאריכת אפים, שהוא הקדש החרון אף, הינו שזוכה על
 ידי אמונה לאריכת אפים - שיאריך אפו על כל דבר בלבול
 ומניעה שעובר עליו בתפלתו ועבודתו, שישכל הכל, ולא יתעצב
 ולא יתעצף על ידי זה בלל, רק יעצר רוחו ולא יבפת לה בלל,
 ויעשה את שלו בעבודתו, ויעבר על הכל, ולא יחוש על כל
 התבלבלים והמניעות בלל. שכל זה הוא בחינת ארך אפים, שזוכין
 על ידי אמונה, שהוא בחינת פח הגודל וכח הצומח. כי על ידי
 זה הוא גדל וצומח ומצליח בעבודתו, כי לא יוכל לבלבלו שום
 מונע להפילו בעצבות ועצלות, חס ושלום, ולמנעו על ידי זה,
 חס ושלום, רק יעשה את שלו בזריזות ושמחה, ולא יסתכל על כל
 התבלבלים בלל, שכל זה הוא בחינת ארך אפים, בחינת אמונה,
 בחינת פח הגודל וכח הצומח; עין שם כל זאת בדברי רבנו ז"ל.

בשיודעים שהכל ממנו יתפרד - אין מה לבטוח

והספיר מוהרא"ש נ"י, כי הנה המדה הכי יקרה שאדם יכול לקנות
 בחיים היא סבלנות ואריכת אפים - לסבל ולהאריך אף על כל מה
 שעובר עליו בחיים, ולקבל כל דבר בשמחה, ולא להתבלבל מפני

שום דבר שבעולם כלל, כי אז אדם חי חיים טובים ושקטים, והחיים טובים ונעימים מאד, אבל כדי לקנות מדה יקרה זאת, צריכים ברור וזכוף האמונה - להאמין באמונה ברורה ומזככת שאין שום דבר נעשה מאליו, רק ברצון המאציל העליון ברוך הוא, שהוא משגיח בהשגחה פרטית על כל פרטי החיים, ואין שום דבר נעשה מעצמו כלל, וכאשר נתברר אצל האדם אמונה זאת, אזי אפשר לו לקנות סבלנות ואריכות אפים, כי למה לו לאבד סבלנותו, ולהרות אפו על איזה דבר, או על איזה אדם, הלא כל מה שארע לו, הכל בהשגחת המאציל העליון, שהוא יתברך רצה בך, ואם בן, למה לו לכעוס ולצער את עצמו, הלא הוא יתברך רצה בך, והוא יתברך עושה הכל רק לטובתנו, ואם בן, הכל תכלית הטוב שאין למעלה ממנה כלל.

באור ענין כל הכוונות האלו עובד עבודה זרה

ולאידך גיסא, כשאדם מאבד סבלנותו, וחורה אפו על כל דבר שנעשה נגד רצונו - אין מרירות ועצבות גדולה מזו, כי תמיד מוצא דברים שהולכים לו שלא בפשר, וזה גורם לו לכעוס ולהקפיד בכל עת, ואין לו שום מנוחה ושמחה בחיים, והכל מחמת הסרון אמונה, שלא הכנים בעצמו אמונה טהורה, שאין שום מציאות

בלעדיו יתברך. ולכן נדמה לו שאין לו מזל, ומן השמים מתנהגים עמו באכזריות חס ושלום, ועל כן אמרו חכמינו הקדושים (וזה בראשית כו ע"ב): 'כל הכועס באלו עובד עבודה זרה'. פי תפעם בא מחמת שאבד אמונתו, ונדמה לו שהכל טבע מקרה ומזל, שזה נקרא עובד עבודה זרה רחמנא ליצלן, כי עושה ישות ומציאות מאיזה דבר, הויז מאמתת מציאותו יתברך, ואין עצה אהרת רק לעבד על נקדת האמונה, ולהכניס בעצמו אמונה ברורה ומזככת, ובה יתכפר לו על כל מה שפגם בכעסו וחרוץ אפו, וכמו שאומר רבנו ז"ל (ספר המדות אות אמונה סימן לג): 'על ידי אמונה תקדוש ברוך הוא ימלח לך על כך עונותיך, כי אמונה יסוד הכל, ועל ידה עוברים את החיים לשלום, וזוכים לסבלנות ואריכת אפים אמתית.

מצות השמחה היא שרש כל המצוות כלן

והנה מחמת שאריכת אפים ושמחת החיים תלויות רק באמונה, לכן אומר רבנו זל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כד): 'מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד'. ורבנו ז"ל מדקדק לומר "מצוה גדולה" ולא סתם הנהגה טובה, או עצה טובה, כי זו מצוה גדולה תכולת כל המצוות, כי אם אדם זכה לאמונה ברורה ומזככת, המביאה אותו לידי שמחת החיים, אזי יזכה לקיים כל מצות ה' ולשמוח עמהם, וזה

סימן שהוא דבוק בו יתברך באמת, וכמו שאומר רבנו ז"ל (ספר המדות אות שמחה סימן א'): 'בשואדם עושה מצוה בשמחה, זה סימן שלבו שלם לאלקיו; מה שאין כן העושה מצוה, אבל אינו עושה אותה בשמחה - סימן שעדין חסר לו הרבה באמונה, ועדין אינו זוכה לסבלנות ואריכת אפים בחיים, ולכן אינו יכול לשמוח עם המצוות באמת.

השמה בשמחת מצוותיו - יכול לשמוח עם זכוי הרבים

והנה יש בני אדם שישמחו בפה לשמונים אחרים עם מצוות, אבל שזוכים לנמרי מלשמוח עם המצוות שעושים הם בעצמם, ובאמת היה צריך להיות הפדר הפוד, מקדם צריכים לשמה בשמחה אין סופית שאתה זוכה לקים המצוה בעצמך, ואחר כך תוכל לשמוח בפה שאתה מוכה את אחרים, אבל כל זה תלוי במדת האמונה, ולכן צריכים לעבד הרבה על נקודת האמונה, עד שמוגיעים לשמחת החיים באמת.

צריך סבלנות על כל צעד ושעל

וכדאי לאדם לזכור שמדת הסבלנות ואריכת אפים צריכים על כל צעד ושעל של החיים, ובפרט עם האשה והילדים, כי לכל אחד יש

הַדַּעַה שְׁלוֹ, וְהַמְדוּת שְׁלוֹ, וְאִין אֶחָד דּוֹמָה לְחִבְרוּ כָּלָל, וּכְמוֹ שְׁאָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרִכּוֹת נח ע"א): 'כָּשֶׁם שְׁפָרְצוּפֵיהֶם שׁוֹנִים בְּדוֹ
 דַּעוֹתֵיהֶם שׁוֹנוֹת'. וְלִכֵּן מִכְרָחִים לְסַבֵּל כָּל אֶחָד כְּפִי דַּעְתּוֹ וּמִדַּתּוֹ,
 וְלִדוֹן אוֹתוֹ לְכַף זְכוּת, וְרַק בְּאִפְּן זֶה יְכוּלִים לְעַבֹּר חֲתִים לְשָׁלוֹם, כִּי
 בְּלִי אַרְיֶכֶת אַפִּים וְסִבְלָנוֹת, יְבוֹא לְרִיב בְּכָל עֵת עִם אִשְׁתּוֹ וְעִם
 יְלָדָיו וְעִם שְׂכֵנָיו, וְיִחְיֶי חַיִּים מְרִים וּמְרוֹרִים מְאֹד, וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי הַזּוֹכֵה
 לְקִנּוּת בְּעֶצְמוֹ מִדַּת הַסִּבְלָנוֹת וְאַרְיֶכֶת אַפִּים, וְהוּא עַל יְדֵי קִנּוּת
 הָאָמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי אִזּוֹ יַעֲבֹר חֲתִים לְשָׁלוֹם, וְיִחְיֶה חַיִּים טוֹבִים
 וְנַעֲמִים בְּזֶה וּבְכָּא לְנִצָּחַ, אֲשֶׁרִי לוֹ וְאֲשֶׁרִי חֵלְקוֹ.

אִיךָ אָדָם יְכוּל וּמִסַּגֵּל לְגַדֵּף כְּלָפִי מַעֲלָה?

וְקִשֶׁר מוֹהֲרָא"ש נ"י אֵת הָעֵינִין הַנִּזְ"ל לְפָרְשֵׁת הַשְּׁבִיעַ בְּקִשֶׁר נוֹרָא
 וְנִפְלָא מְאֹד, כִּי הִנֵּה מְצִינוּ בְּסוֹף פְּרִשְׁת הַשְּׁבִיעַ אֵת פְּרִשְׁת הַמְקַלֵּל,
 וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב (וַיִּקְרָא כד) וַיֵּצֵא בֶן אִשָּׁה יִשְׂרָאֵלִית וְהוּא בֶן אִישׁ מִצְרִי
 בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו' וַיִּקַּב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֵת הַשֵּׁם וַיִּקְלַל
 וְגו', וּפְרָשׁ רַש"י בְּשֵׁם הַמִּתְנַיֵּתָא, מַהִיכֵן יֵצֵא? מִבֵּית דִּינוֹ שֶׁל מוֹשֶׁה
 יֵצֵא מִחֵיב, בָּא לִיטַע אֲחֵלוֹ בְּתוֹךְ מַחֲנֵה דָן, אָמְרוּ לוֹ: מַה פְּיִיבְךָ
 לְכָאן? אָמַר לָהֶם מִבְּנוֹת דָּן אָנִי אָמְרוּ לוֹ, אִישׁ עַל דִּגְלוֹ לְבֵית
 בְּאוֹתוֹת לְבֵית אַבּוֹתָם כְּתִיב, נִכְנַם לְבֵית דִּינוֹ שֶׁל מוֹשֶׁה וַיֵּצֵא מִחֵיב

עמד וגדף, עיני שם. כי היתה בן שלומית בת דברי, שנולד מן המצרי, ולא היתה לו יחוס מצד אביו כלל. ולכאורה יפלא, למה יבוא בן אדם לקלל בלפי מעלה, אם הלה לו איזה דבר שלא בפסדר ונגד רצונו, הלא אם הוא בכעס על בני אדם, שחיבו אותו בבית דין, מה לו לקלל את השם, חס ושלום?

בזה נתגלה שאבד גם אמונתו

אבל על פי דברי רבנו ז"ל הנ"ל מוכן הענין מאד, כי מיד שאדם אבד סבלנותו ואריכות אפו – סימן שאבדה אמונתו, כי אם היתה לו אמונה – לא היתה בא לידי כעס וחרון אף, ולכן מיד שאבד סבלנותו ועשתנותיו נגד אלו שחיבו אותו בבית דין, עמד וחרף וגדף בלפי מעלה, כי בזה נתגלה שאבד גם אמונתו, וזה אשר נרם לו לפער פיו בלפי מעלה, ועל זה בתיב (שם פסוק כד) **ויניחיהו במשמר לפרש להם על פי ה'.**

מציר מדות השם ותברך כפי הדמיון הרע שלו

ואז בא הצווי מן השם ותברך אל מלשה (פסוק טו): **ואל בני ישראל תברך לאמר איש איש כי יקלל אלהיו ונשא חטאו, ותדקדוק ידוע, מה הקשון כי יקלל "אלהיו", האם זה רק אלקיו ולא אלוך של בלם?**

אבל על פי הנ"ל מובן מאד, כי מי שאבד סבלנותו ואריכת אפו, סימן שאבד אמונתו, ואז הוא מציר מדות השם יתברך בפני הדמיון הרע שלו, ונדמה לו כאלו תקדוש ברוך הוא מתנהג עמו במדת האכזריות, חס ושלו, וכמבאר בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן לו): שפולמעה יורד אור פשוט תמיד, שפלו טוב וכלו רחמים, אבל אחר כך, האור נצטיר אצל כל אחד ואחד בפני הכלים והדמיון שלו, וכמו שכתוב אצל בריאת האדם (בראשית ב, ז): "ויצר", שכל אחד כמו ציר בימי חייו, שנותנים לו צבעים ומכחול וכד גדול, ואומרים לו ציר עליו איזו צורה, מי שיש לו אמונה ושמחת החיים – מציר תמונה של שמחה, אנשים רוקדים, שמים כחולים, שמש זורחת, אבל מי שאין לו אמונה, וחייו מרוזים מאד, מציר תמונה של עצבות ומרה שחורה, השמים השך ואפלה, בגינים נופלים, אחד הורג את השני, וכל הפנימיות שלו נכנסת בתוך התמונה. ולכן מובן מאד לשון הפסוק "איש איש כי יקלל אלקיו", כי זה אלוך שלו, בפני הדמיון והציוור הרע שלו, אבל לפי האמת, תקדוש ברוך טוב ומטיב לכל, ורוצה רק בטובת האדם ולקרב אותו אליו באמת.

מה שעובר על צדיקים מאלו שהם קרבו אותם

והנה למודי האמונה מקבלים מפי הצדיקי אמת שבדור, כי הם

מלמדים לבני אדם אריכות אפים וסבלנות, ואיך שצריכים לקבל כל דבר באמונה שלמה, ולחכות ולצפות לישועת ה', והם סמל ודגמא חיה של אמונה ואריכת אפים, כי עובר עליהם הרבה מבית ומבחוץ, ודיקא בני אדם שהם הוציאו מן השאל תחתית, וקרכו אותם אל השם ותברך, אחר כך הם מתחפכים עליהם לאיב ולרודף, ומשלמים להם רעה תחת טובה, ובלי אמונה ואריכת אפים היו יכולים להתפוצץ, הם ושלום, אבל מרב אמונתם ודבקותם בהשם ותברך, מקבלים הכל באהבה, וממשיכים לגלות האמונה בעולם, ולקרב בלם אל עבודת השם ותברך.

משל לסנדלר שעושה נעלים רפואיות

וצדיקים אלו הם ברגמת סנדלר ממחה, שעושה נעלים חזקים ורפואיים למי שיש לו רגלים חלולות, והנעלים מרפאות אותו, ומביאים לו כח גדול ברגליו לזמן רב, אבל במשך הזמן הנעלים מתבלות, וגם נקרעות, ואז בא עם מענות גדולות לסנדלר, למה עשית לי נעל גרועה פזאת? איזה בעל מלאכה אתה?! למה רמית אותי?!, וכבר שכח לגמרי כמה זמנים טובים הלך עם נעלים נפלאות אלו, ואיך שהיו ברגליו מחלולות רעות, רחמנא ליצלן, ורק על ידי הנעלים של הסנדלר הוזה נתרפאו, אבל כך דרך בני אדם,

שאינן להם אריכת אפים ואמונה בהייהם, ותמיד יש להם טענות על הצדיקים שעזרו להם במסירת נפשם, ואשרי מי שאינו מטעה את עצמו, רק מכיר טובה תמיד לצדיקים ששקרו אותה להשם יתברך, ולעולם אינו שוכח את הטובה העצומה שקבל מהם, כי אז יזכו לקבל עוד ועוד, והצדיק יביא אותם למדרגות והשגות שלא תארו ושערו בדעתם כלל.

מהות השמחה הקדושה שלנו בל"ג בעומר

ונהוה עצם השמחה שאנחנו שמחים בל"ג בעומר בהלילא רבא של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע. כי רבי שמעון האיר אור חזרר בעולם, שהוא אור האמונה, ונגלה לכל הבריות מידת הפכלנות ואריכת אפים, כי גם הוא הצרף לברח מפני הפלכות הרומית, ולהתחבאות במערה שתיים עשרה שנה, אבל דיקא שם חבר את ספר התקוני זחר, אשר כל אילי נביות לא יספיקו לבאר הסודות העצומים הגנוזים בו (שיחות הר"ן סימן רפה). כי כן הוא תמיד, בפאדם יש לו סכלנות ואריכת אפים, לבסוף זוכה לראות הסדי השם יתברך הגנוזים בכל אשר עובר עליו, ונותן תודה והודאה גם על כל הצרות שעברו עליו, וכמו שכתוב (ישעיה יב, א): "ואמרת ביום ההוא אודך ה' כי אנפת בי, ישוב אפך ותנחמני".

מה הקדוש פרוץ הוא לכל, אף רבי שמעון לכל – – –

ולכן רואים דבר פלא, שכל נשמות ישראל באים אל רבי שמעון, להיות על הקר, ולומר שם במה תפלות ובקשות בכהו בזכותו, כי כל נשמה מישראל מרגישה בפנימיותה, שעל ידי רבי שמעון יש לה תקנה טובה בתיים, ובספר הקדוש "בית אהרן" להרב הקדוש רבי אהרן מקארלין זי"ע (ל"ג בעמר) יש לשון הפלא ופלא, "מה הקדוש פרוץ הוא לכל, אף רבי שמעון לכל, אפלו לפחותים". ולכן אין לאדם לתמה ולהתלונן, על מה אנשים רחוקים ופחותים מגיעים לרבי שמעון בל"ג בעמר? ומה יש להם עמו? כי יש לכל אחד ואחד מקום אצל הצדיק, והצדיק יש לו דרכים נפלאים לקרב את כלם, ודיקא על ידי נקדה אחת של אמונת חכמים, אפלו נקדה קטנה ביותר – סוף כל סוף יזכה כל אחד לתקון שלם, ורבי שמעון כבר הבטיח לרבנותינו שבבבנה (שפת קלח ע"ב) שלא תשתפח תורה מישראל, כי יאיר אור האמונה בישראל, עד שכלם יחזרו בתשובה.

גדל כחו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי

וכן גזר ואמר (ספד מה ע"ב): 'יכול אני לפטור את כל העולם פלו מן

הדין, מיזם שנבראתי עד עתה, ואלמלי אלעזר בני עמי, מיזם
 שנברא העולם ועד עכשו, ואלמלי יותם בן עזיהו עמנו, מיזם
 שנברא העולם עד סופו. כי גדול כחו של רבי שמעון, לדון כל
 חבריות לבק זכות, ולפטר אותם מן הדין, ורמוז בזה גדל כח המצוה
 של כבוד אב ואם, שאילו הבן אוחז עצמו ביוחד עם אביו, יש לו כח
 לקרב כל העולם כלו אל השם יתברך, שזה היה עצם מעלת יותם
 בן עזיהו, שלא רצה למלך בחיי אביו, אף על פי שהיה מצורע, מפני
 כבודו של אביו, וכמו שכתב רש"י (שם): 'יותם בן עזיהו צדיק היה,
 ועניו יותר משאר מלכים, וזכה בכבוד אביו, ועליו נאמר בן יכבד
 אב (מלאכי א), שכל הימים שהיה אביו מצורע, והוא היה שופט עם
 הארץ, בדכתיב (מלכים ב טו, ה): ויותם שפט וגו' לא נטל עליו כתר
 מלכות בחייו, וכל דינין שהיה דן אזמרון בשם אביו, עין שם, כי מי
 שיכול לבטל עצמו תחת חסותו של אביו, ולא להתרומם עליו אפלו
 כי הוא זה – סימן שזכה לאריכת אפים ומבטלות עצומה, ויש בכחו
 להאיר אור האמונה בכל העולם ולפטר כל נשמות ישראל מן הדין.
 והשם יתברך יזכנו בזכות בעל החלולא, רבנו שמעון בר יוחאי,
 לקנות בעצמנו מדת הסבילות ואריכת אפים בקנין גמור על ידי
 שלמות האמונה, ונזכה להאיר אור האמונה בכל העולם כלו, ולקבל
 פני משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן ואמן.

